Temps Ordinari - Trentè diumenge

Per LlorencP el dl., 23/10/2023 - 11:15

Ex 22,20-26
1Te 1,5c-10
Mt 22,34-40

La setmana passada vàrem veure com assetjaven Jesús a base de preguntes, però no per bona voluntat, sinó per tenir de què acusar-lo. Perquè Jesús molestava a les autoritats i als 'benestants' del seu moment, parlant d'un Regne de Déu que no era de poder sino de servei, perquè posava en primer lloc els petits, els pobres i els exclosos, perquè parlava d'un Déu que no era jutge (que donés ?a raó als benestants), sinó amor per a tothom, començant pels darrers.

Doncs bé, avui li plantegen una altra pregunta, amb intenció de sorprendre'l de nou, en aquest cas amb el tema quin manament, dels tants que tenien, Jesús considerava que era el més important…

Si considerava un manament que no parlava de les purificacions, ben disposats estaven a criticar Jesús per no incloure-ho… si no parlava sobre el repòs del dissabte, li dirien que deixava de banda un fonament de la seva identitat com a poble… i si no parlava del culte i del Temple, el titllarien de espiritualista o poc arrelat a les tradicions.

Però Jesús en aquesta ocasió simplement respon, perquè la pregunta li dona peu a dir el que és central en el seu missatge:

- el primer manament és: "*Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb tot el pensament"...* cita una frase preciosa del Deuteronomi, que segur que hauria ressonat en Jesús, potser ja des de petit, quan sentiria per primer cop aquesta dita.

Aquest és el centre, el fonament de tot: una estimació total, de tota la pròpia persona, al Déu de la Vida, al Déu que es va descobrint com a Pare/Mare, al Déu que sent el clam del poble explotat i envia Moisès a alliberar-lo, al Déu que no volia un Temple perquè ell era a tot arreu…

És bonic veure com Jesús no només presenta un manament, sinó que presenta una vivència: estimar el Déu de la Vida, és el centre de tot. És el que inspira, mobilitza, dóna sentit, transforma la mirada, mou el cor i el posa en marxa.

Per això Jesús, malgrat la pregunta podia tenir mala intenció, no dubta a respondre: "poseu al centre del vostre cor, de la vostra vida, el Déu de la Vida". I la resta ja vindrà de manera ben natural…

I és bonic veure com Jesús no es limita a respondre donant 'el' manament més important. Afegeix un segon, que no pot deixar de recordar: estimar Déu, sí, però no oblidar que estimar els altres forma part del mateix moviment.

Potser podem veure, nosaltres, com vivim aquests dos manaments essencials: posar Déu al centre de la nostra vida, estimant-lo amb tot el nostre ésser… i estimar els altres com a nosaltres mateixos, perquè tots som germans i germanes, tots estem cridats a una estimació als altres…

En aquest diumenge, potser podem aprofitar per revisar com està la temperatura del nostre amor, de la nostra intimitat d'estimació a Déu i als altres.

També podem preguntar-nos: en què es concreta la meva estimació a Déu? En què es nota que l'estimo profundament?

En què es nota que estimo els altres?

¿Aquests 'altres', els deixo restringits als més propers, als meus familiars, companys de comunitat, de feina, les amistats properes?

¿Potser puc veure que 'els altres' inclou també les persones de les que potser passo de llarg massa sovint, les que no formen part del meu cercle més proper?

Potser avui puc veure en què es tradueix aquest "*estima els altres com a tu mateix*" referit a les persones amb les que em vaig creuant cada dia, anònimes per a mi, però tan estimades pel seu nom pel Déu de la vida…

Potser avui se'ns convida a examinar el nostre amor… prenem–nos un temps, avui, per fer el nostre 'examen de l'amor'.

ETIQUETES
AMOR MANAMENT ELS ALTRES